rum ben[illegible] ferva[illegible] deinceps a
gem [illegible] Rex enim [illegible] iter exe[illegible]
que: [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
eodem [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ad Regem [illegible]

Thotts Saml. nr. 1502. 4to.
titilbl. sem hér, en bætt við:
"uppskrifað ár [illegible] pr. ept?
manuscripto."
þar er og allt hið sama sem hér til enda
(á bls. 47 hér).

H[illegible] gefur upp

Lok[illegible] i Læte,

þad er

Stu[illegible]ar Frœsagner

um

þann vonda Raugvætt

Loka Laufeyarson,

nefnelega

Um hans Ætt og Uppruna, Gedslag og Iþrotter, Slægder og Svikareglur, Odæder og Ævelok rc.

Samanteked ur fornum Frædebokum og utlagt i hversdags Islendsku, med stuttum Textans utskyringum, til Samanburdar vid þessarar Aldar hatt og aullum æsamt til lærdoms og vidvorunar.

Ur Klaukuþætti Cap. 10.

Oc hann mun veiddur verda i þeirre snauru sem hann hefur þer tilbuna og illgiarnlega uppegnda.

Prentad i Kaupmannahøfn.

Incipit libellus Lokabøattur de Psevdopoliticismo, secundum Auctores antiqvitatis probatissimos, præsertim Eddas & veterum Poëtarum Carmina.

Prologus.

Ecki er god visa ofopt qvedin. Imas þad mæltak og so skiliast um fræsagner þær sem greina vonda blute mannum til þarflegs Lærdoms og vid varanar (1). Þeir sem Eddur lesa vita hvør vered hefur Loke Laufeyarson, og hve miklu vondu hann kom af stad i Asgarde, med folskum

(1) Saugur af illmennum finnaz og strædar i helgum ritningum.

skum Politessum (2), og aullum þeim svika mylnum, sem hann hlaut þo alltjafnt siaalfur ur at leika, þaangat til at ecke dugde leingur og hann vard flæktur og faangenn i sinum eigenlegum Veidebrellum, feck hann so herfelegar utfarer og kvalafulla prisund, sem hann enn þaa gister og gista mun fyrst til Ragnarøckurs. Nu af þvi at hann var so aalitlegur, og flest raad hans so vel medteken, at maurgum synest gott um enn i dag, hafande þau so sem adra Goda frett, þaa mun ej oþarft, at ver utmaalum hann Loka med naatturlegum ysferlit, og allar hans Statsmaximur (3) i þvi brokada maale (4), sem nu er brukanlegt, so at aullum þeim rett vilia siaa og

(2) Klokskapar reglur heita nu Politesser.
(3) Statsmaximur kallast vissar Reglur sem haldnar eru omootmælelegar, og brukast til stiornar Lands og Lyda.
(4) Islendska, sem þesse Þaattur er skrifadr i, er brokud edur meingud med alþektum glosum og ordum framande Þioda.

og godvitrer heita, mege kunngioraſt hans athæfe, til at fordaſt þad, og ſtunda betre Lifsreglur; Skal ſo greina fyrſt um upphaf hans og Iþrotter, og þvi næſt ymſar atferder, unz hann var tekenn, allt epter þvi ſem aadur er ritad i fornu maale.

Cap. I.

Um Ætt og Upphaf Loka.

Um Forelldra Loka er ritad i Eddu; Fader hans var Karl nockur þurſalegur (5) ſa nefndeſt Farbaute, en Laufey moder; hun het og Naal audru nafne; og ſoſem Karl var ſterkur, og ſtorkoſtlegur, þa var Kerling hans veik og litel (6). Af ſo olikum hionum hafde Loke

(5) Farbaute nefneſt Jotun i Eddu, en Karl i O. Tr. S. Sogu.

(6) J annarlegre meining og epter vorum aldar hætte, mæ taka fyrer Forelldre Stoder þær allar og aull þau medol, ſem vonder og ſlæger menn vaxa vid og komaſt til metorda.

miog sundurleitar nátturur, gat hann bæde vered karlmadur og Kona, en þo var hann helldur blaudur enn hvatur i aullu edle. Litell var hann vexte og nogu sielegur, en duglaus i aullu þvi til mannskapar hlydde, samt vannst honum margt med slægd og svikum; hann var fullur med Project (7), og allslags uppæslætte og þvi kallast hann i Eddu Fiolbreytenn ad hattum vitande viel til allra hluta. Enn allt fyrer þessu mætte Loke hvorke vitur heita nie diupsær, þott hann være fliotskarpur og næmur

(7) Project er eitt útlendskt ofætes ord, sem bokstafast project, og mæ heita Framvarp æ Norrænu, had er ein uppfunden og fyrer Almenning eda hofdingia framsett meining, um notkud nyslærlegt sem giorast kynne, og synez gagnlegt vera, enn adrer skulu hafa omak fyrer og vandann af þvi, enn framvarpsens haufundur hlytur allan æbatann, þo hinir sieu narrader og hafaj hvervetna ecke annad enn skada.

ur (8). Af þvi voru aull ráð hans taalfull og affaraslæm, en hann strax tilbuenn med aunnur ráð, eins oheil og hin fyrre so ad þar fyrer fyndest jafnan nockud aa gengt verda. Loke var miøg skiotlegur i bragde, lettlyndur og maulugur, graalyndur og glettenn, otrur og bakmaull, hædenn og hnysenn miøg um hage manna. Mun þetta sannaz betur og skyrast af þvi sem epter kemur. Villum ver nu fyrst geta þess er Loke kom i Aasgard, enn þad er tvillaust, at her aa Nordurlaundum, er afstada þeirrar Borgar er Æser bygdu (9) og at Odenn het Konungur med Aasum vitur og raadugur og mattugur i allra kynia speke; er þess vidgeted i Saurlahætte, at snemma rikes hans kom

(8) Her er giørd naudsynleg adgreining aa millum þess manns sem vitur er og hins er ad eins er fliotskarpur; skedur þad og skialldan ad vitur madur sie fliotskarpur eda fliotskarpur madur vitur.

(9) Aasgardur hinn nýe var i Svibiod.

Loke til Asgards og giordest madur Konungs; Seger þar so fra, at Loke være litell vexte, skrafenn og kyndugur þegar a unga aldre enn þo hvörs daglega glad-ur og kompanlegur vid hvörn þann sem hia honumm var og (10) leiken mïog vid alla þa er til vildu verda; ecke var hann velþockadur af godum monnum, þvi hann spillte iafnan fyrer þeim, og for med ovæge-legar'seguslettur til Kongs og Hofdingia enn þokte siälldnast rett utbera; Aufund-siukur var hann mot aullum þeim er unnu ser eitthvad til hrooss, og voru ordsæler, vegna þess þa drap hann ad veitslu nock-urre mann (11) þann er Fimafeingur het, fyrer einga adra tilgierd enn þa at hann heyrde alla bord sitiendur lofa hann fyrer sina goda þionustu; þo var þad miklu verra verk er hann sveik af life Balldur hinn Goda af þvi at hann gat hvörke sied ne

(10) Leikfullur og smægletten.
(11) Æger giorde þa veitslu mot Asum, voru þar þo Alfar marger.

ne vitad frægd hans. Var hann og nu þess orsök ofan i kaupeð, at Balldur vard ejge grœtenn ur helju og komst ecke heim aptur ur Nifllheime (12) til sins Faudurlands. Loke var bæde framhleypenn og hlutsamur, so at sialdan kom þad maal upp at hann være þar ecke vidridenn, stofnade hann æsum þrætt i olucku med raadum sinum, og iafnan var hann vestur Landsmönnunum (13) enn vid alla miukur a manne, buenn til at giora litel hægrevik, hvor sem beidde, og lofade iafnan aullu faugru enn hiellt þo ogiarnan (14),

 enda

(12) Hel dotter Loka rikte i Nifllheimi yfer daudum mönnum.

(13) Loke var ohollastur og mest skadlegur sinum medborgurum, nefnelega æsum og þeirra nægraunnum audrum þegnum Kongs.

(14) Þarfyrer eru þesser Refar miklu skædare enn adrer iller menn at þeir synaz velviluger og þeirra vondska liggur ei svo open

fyrer

endal þegar uppkom flærd hans og birgd-mælge, ellegar nockur haiſkaverk, þa toku Æſer hann og hotudu pinſlum, nema hann bætte ſiælfur, og bitte einhver ur-ræde, vard honum og aldregi rædaſkortur, þo hverke være hann heilrædur nie god-rædur ſem ſagt var. Loke geck a haund Odne Kongi og var honum kiær miøg frá man af, þvi ad hann var hentugur til allra handa Prosjekta ſem æ þeim daug-um geyſudu med Æſum (15). Af þeſſum upptaukum vard Loke mikils metenn i Æsgarde og var halldenn i rod landſens hoſdingia, þott einganvegen ſie þad ſkili-ande i godre meiningu, þvi at i ſkælldu kallaz

---

fyrer hvørs manns augum og ævortur il-ſkunnar ſez ei fyrr enn laungu ſidar þa verked ſiálft er gleymt eda fyruſt yfer.

(15) Hvad margt og myked æſer áſamt Konge ſiælfum adhauſdnz, þar um er at léſa i Eddu og helſt um þeirra ſtorſeinder og byggingar i upphafe rikeſins ma ſia fyrre partenn af Voluſpa.

kallaz hann Rogbere aſa; Flærda frum-
qvede og vomm allra guda og manna.

Cap. II.

Um Iþrotter, Brøgd og kyn breyt-
ingar Loka.

Gedslag og dagfar Loka var nockud um-
rædt. Nu luta her ad myklu fleire
hluter og ſier i lage hans Iþrotter, hveriar
meira ſtaz i prettum og braugdum, enn i
ſaunnum Viſendum eda lærdome, vard
Loka þat hellſt fyrer at flyia, þegar er
hann merkte otaad, þaa at vinda utur med
audrum hætte; Jafnan vard hann hræd-
dur og i ſtaudulaus, ef at hætta nockur
kom at haundum (16) enn annars lettud-
igur og hvatvis, viliande giarnan vera
allt i aullu, þott einge hefde efne til;

A 6 Hræ-

(16) Þetta er viſt merke allra Luckunnar
Sona, ſem falſker eru, enn þar hiaa dug-
lauſer og grannhyggner.

Hræsenn var hann ur mata, þottest kunna skyn a aullum (17) Scientiis, og allar Professiones (18) og handyrder raked geta fra fyrstu upptaukum, optlega for hann i Smidiu, og komst epter annara manna þaunkum edur alite um þad og þad, en eignade ser sidan allt, og leynde þvi alla, hvadan honum komu hyggende. Af þessum og þvilikum raukum var Loke vis og lærdur haldenn i allskonar Frædum; endu þott hann ræke sig a tidt og opt, og uppkæmest hans ovitúrleikur og lærdoms- leyse, þa sa þad ei alþydan, þar hann lek strax ur, sem best hann kunne, og hitte þar

(17) Scientia kallast hvers flags lærdomur hálærdra manna, sosem eru Landstiorn og Laugvise, Natturu speke, booklegar kunster rc.

(18) Profession kallast margvisleg Handverk, sosem, Smida, Klædavefara, Kaupmáñ na, Farvara, Skraddara, Skomakara, Fiskara, Pottamakara, Fiarmanna, Pro- fiectmakara rc.

þar uppat eitt og annad nýstarlegt, so at þitt skyldi ecke verda i minne lagt (19) Hafe þer heyrt hvorsu sor, þar þeir Brockur attust vid. Loke raupade so frekt af gripum sinum, at hann lagde vid hausud sitt, þad aungva slika være at fa; enn er hann hafde tapad Vedmalenu og hausdenu med at allsheriar dome, þa biargade hann ser med undanhlaupum og utflugtum, þo at ecke slippe hann skammar-

A 7 lauft.

(19) J þessum og nærstfyrerfarandi Capitula er under personu Loka utmalud soddan ein farleg skepna, i borgaralegum Selskap, sem er slæg enn þo ovitur, rædug enn þo illrád, diorf enn þo raug og dygdarlaus, viliug og lagsæl, og lucfuleg til alls þess sem villa kann og vergegner, leggiande allt at jausnu gott og illt, ræktarlaus og otrygg, enn vest i aullu umvardande; verdur so stuttning malsens su, at sannvitrir menn eru aldrei iller; og iller menn eru ætid heimsker eins þott þeir seu slæger og braugdotter.

laust. Honum hefur netgiaurd eignud vered, til at flækia i menn Fugla og Fiska, af þvi at hann reid fyrstur Rækna, so at fyremenn: Ása visü, og samt mæ stæ þad af Andvaraliodum, at eitt sinn aud-ur hafde Roan led honum net sitt, til at veida Dvergenn i Geddu-like, og nam hann mauskvagiaurdena þar af. Su var ein Iþróott Loka þo litt kæme þiod at gagne, þad hann var fliotur at jeta, og (20) kiænn i matarhættum, þo komst hann varla i hælfan qvist vid Loga i Utgarde þann tid nefnda list reyna skyllde. Framvegis er honum þad til Iþrottar taled, at hann var miked snar i snuningum, og skiotur æ fæte, ætte hann letta sko, sem hann brukade til at hoppa med, eda hlaupa, nær einhvers stadar skyllde bregda ser, og so

(20) Loke kunne og so tilbua mat og bordrette; mæ ræda um hans kockamensku, þæ hann var i Ferd med Odne og Hæne, bæde þegar Nautenu var slætrad, og matreida skylde Oturenn.

so snar var hann stundum, at hann syndez valla koma vid Jördena, enn þo gat Þor teked hann hvenær sem hann villde; hiálpade honum hvorke liettleikurenn, nie skorner, þar tid er Dvergurenn nade honum, og rifade saman munnenn til at hindra slasur hans. Nu mæ af þessum Dæmum siaa, hvilikar Iþrotter Loka eru i siálfum ser, og hve mikels þær munu metnar vera af vitrum mönnum; enn af prettum hans, og þeim framgange sem hann þar i hast hefur, er miklumeira at segia; Vilium ver nu fyrst skyra fraa kynbreytingum (21). Madur hefum ver þar aa drepeð, at Loke hafe mieg hneigst til qvennlegs edles, ef aa þaa leid mætte ad orde qveda, þar hann þyddez ogso skynlausar skepnur, og tok stundum aa sig blaudra. Dyra

(21) Fyrer kynbreytingar aa þad ad skiliast at Loke gat ymislega breytt kynferde sinu til margra Dyra til kallkyns og kvennkyns &c.

Dyra Nattturu (22). Fyrst hafde hann, sem alkunnugt er, qvennmanns fas; i maurgum greinum, var litell og linur, smafelldur, og skulkulegur i maalrome, og þetta ma sia af Þrymsqvidu, baudst Loke til og var kiorenn, at vera þerna Þors og hafa ambattar giorve (23) talade hann fyrer brudena og mællte aull þau ord er mæla þurfte, af þvi at hann var skiotur til svars: en raustin veik og mio, maatte og Þor fyrer aungvan mun, sina kallmann lega raust heyrast laata i þad sinn. Loke

(22) Her maa og annarlega edur yferuin-flutta meining hafa, þvi sa giørest kona sem likest qvennmanni i Edle, gede og at-hæfe, er letilyndur, vidfeldenn, og hvik-ull i gedslage, nettur og smaasnotur, meir enn epter kallmanns natturu.

(23) Þetta giørdest þann tid Loke hafde spurt um Þrudhamar, og Þor for at sækia hann buenn sem Freya, hvar lofad hafdi Loke at giftast skylldi Þrymi Þussa Kongi, sem hamrinum hafdi stoled.

Loke tok optar uppaa sig qvennbunad so sem packar Rellingar (24) er gret hur-rum taarum dauda Baldurs; hann brar og aa sig Konulike, þaa hann veidde uppur Frigg, hvad Balldre hinum Gooda mætte at bana verda. At Loke hafe med aullu Kona vered og baurn fadt, þar tid hann dvaldiz i Underheimum (25) þad hefur Odenn sialfur um hann vitnad: Nu var honum ecke nog vid mannlikan at vera, nam hann og uppaa sig ymsra qvikenda like, til at koma fram sinum margvlis legum Prosjectum og utrettingum (26) so-

(24) Þöck nefnest i Eddu Gigur edur Troll-kona.

(25) Loke var 8 aar i underheimum, maa segia epter vorrar alldar skilninge; at saa sie med hulldufolke sem launfalskur er, gengur i dularþoku og bruggar þar sin vielræde; soddann svik og pretter eru rett myrkra verk, og er saa ei liossens barn sem þaa fremur.

(26) Saa bregdur aa sig ymsra kvikenda like, sem

sosem Floarennar þaa hann komst innum skraaugated i skemmu Freyu, og stal menenu af haalse henne sofande. Fluga vard hann þann tid hann villde onytar giora smidesgersemar Eitra, bæde hefur hann fundenn verid i fiskiar hamse og fugls, þaa hann for ferdena til Geirraudargarda; at hann eittsinn var i Selsmynd, þad vottar Ulfur Uggason (27). Hvad meira er, Loke var stundum berqvikende, og hafde blaudra

Dyra

sem breyter i sidum og laatum epter þeim, hoppar sem Flo og bitur saart þess aa mille; Flygur og setz her og hvar aa sem Fluga, og stingur menn ibland, synder i skømmum sem Fiskur i vatne, er fliugande sem Fugl med piparatart, unggiædes, og brukara laatum, liprum og lettsinnudum complimentum ꝛc. og er hnysenn sem selur epter hvørre nyung, og aullu þvi sem vidber.

(27) Þad maa kalla so, at saa verde skynlaust dyr, og blaudt kvikende, sem aa einhvørn hatt omannlega, og okallmaulega breyter, þvert aa mote skynsemenne.

Dýra natturu, sosem kýr og merar; er þess vidgetid i Ægesdrecku, at nidur i under heimum vard hann so fullkomed naut (28) at hann miolkade sem adrar kýr, og um kapalstand hans vilium ver serilage ræda i nærstu klausu.

Cap. III.

Um Barneigner og Affkvæme Loka.

Margt er sagheyrt i þvi efne, og mega menn ecke samt efa vorar frasagner. En þeim lærder eru i fornaldar saugum, viisum ver til þeirrar uppsprettu sem ver hofum sialfer aused. Fyrst hefur Loke sem eigengiftur madur baurn att i natturlegu kallmanns edle (29) þar næst vit-nar

(28) Hvoll mun su miolk hafa vered; so eru og giafer falskra manna, þad verdur siallðan heilnæmt sem þeir miolka audrum, og barnid fær opt natturu þess sem þad sygur.

(29) Loke atte 2 born vid Signyu konu sinne.

nar hann um ſiælfan ſig, at hann hafe fram hiá margar konur haft, þær ſem gefnar voru; ſoſem (30) Ods, Tyrs og Niardar, ſeger hann i Lokaſennu, at kona Tyrs hafe vid ſer ſon fenged; En med því at eingar ſaugur geta herum (31) þá ſynez hann hafe ſnarpur vered, og logod upp heim og fleirum vommum til frægdar ſer, enn godum monnum til ohroдurs. Hitt er viſt at hann ætti þriár ſkrimſles-legar meinvætter vid Trollſkeſſu nockurre ſem ſvarade til nafnſens, og het Angurbode

(30) Freya var Ods, enn kona Tyrs er eige nefnd, ſo eg vite.

(31) Um þetta er hvörge talad nema i Lokaſennu. Má ſegia ſá eigne ſer annara Konur, ſem gefur ut þeirra ráд, verk og lærdom, fyrer ſitt eiged, ſtelur ſo frá þeim þeirra velforþientu hroſe, og ver af því, enn ofræger þá i ſtadenn, og ſeger þá eckert kunna ne vita, þartil ſannleikenn ſieſt á epter.

bode (32). Hun bio uppi fiaullum, i dymmum helli, og var þad ills vite þaa nafn hennar heyrdest fyrst, og til hennar spurdest i Mannheima. Loke var giarn ad allar skadlegar nyungar og sokte strax at leggia lag sitt vid Angurboda, þvert at mote villd Gudanna eckert um hirdande hvad illt þad leidde epter sig (33). Mikid være tilgefande at aldre hefde þad fiandans afkvæme fædst eda vidgang fenged i Godheimum, þviat af þessare barneign Loka,

(32) Þetta vonda flagd bodade maunnum sorg og mædu, og var ecke liossens barn frialst eda fromlegt, helldur dullde þad sinn illagrundadan tilgang.

(33) J einni yferum færdri meining, sem at vid asigkomulag þessara tida, mæ fyrer Angurboda skilia norkud margqvislad særlegt Prosject, sem miked medhalld fær og fyrer hennar afkvæme þær uppafyndingar og Innrettingar, sem þar at epter eru i verk settar og eigni þiod margfallda fordiærfun giora kunna.

Loka, og aullum þeim voveiflegum vidburdum og ogiæfulegum innrettingum, sem þar med fylgdu, þa er allshattar tyrming og Ogiæfa komen yfer land og lyde. Þau þriu Skrimsle hetu Fenrer og Jormungandur og Hel (34). Fenrer var olmur vargur, og mesta mannæta, sem œdde i kring, og reif i sig Alþyduna, so at horfde til mestu audnar i bygdenne fyrr enn hann vard fiøtradur (35). Jormungandur var ogurlega stor Ormur, sem laa i hafenu umhverfes allt landid, œt upp og utiluckte allt ætra fiskakyn, og tok fraa Landsmaunnum allan veideskap, so þaraf kom meste sulltur og hallære. Dottirin var ecke sonunum betre; Hel fylgde brædrum sinum, og færde sorglega feigd og skiæda drepsott yfer menn og fienad. Nu þarf ecke þessar meinvætter betur at utmaala, aller siaa hvorsu skadvænar þær [illegible] eru;

(34. 35) Fenrir kallast alment Fenris Ulfur i Eddu, og Jormungandur Midgardsormur.

eru; En eg vil ræda nockud um hann attfætta burd er Loke ferk. At hann hafe kona vered i annan spipenn og hann veg born borid, had er aður ritad (36). Nu ho at ecke seu hau nafngreind, ha er nog um hau at segia, hvi aull voru hau moðurinne lik, og oftimganarsaum, hitt er og hlægelegt at hugleida hvornen had margfotada folalld var underkomid (37). Eittsinn kom einn stor Prosjectmakare til asegards, had var ho meir i hann spunnid enn Rauped eitt; hann baudst til at hlada so vænan Griootgard kringum allan stadinn, at har fyrer innan skylldu menn ohullter bua fyrer Traullum og villu-

Dyr-

(36) Fyrer born Loka hvor hann atte bæde sosem kallmadur og kona mæ skilia hans gmeslega Fætus Ingenii eda verkaner hær hans Slægder hast hafa, af hvorium sumar eru blaudlegar enn adrar nockud hvatlegar.

(37) Sum framvaurp kunna ho at godu at verda, ef hau koma i vitra manna hendur.

dyrum, med busmala sinn og adrar Eigner; at þeim tima var eingen Torfæra medal Jotungarda og Godheima, nema moddan Yfing; lagde hana alldre um vetur, sem greina Vafþrudneemaal, og maatte jafnan at sælu-skipum yferum fara. Smidur þesse var Einvirke (38) hann reid gradheste þeim nefndist Svadilfare og kvadst hann einga mannhialp hafa vilia, nema reidskiota sinn til at flytia grioted at. Prosjected var stort og Asum þotte miked gagn i, ef framgengt yrde, þo var gardlagsmadurenn helldur kaupdyr, þvi Sol og Tungl villde hann hafa, og þann besta kvennkost er beid i Rikenu (39). Loke kom ser inn i þessa raada-giaurd,

(38) Fyrir Gradhestenn, maa miøg vel skilia epter nafnsens utskyringu, þann at kafa og æde, hvar med soddann menn framm-kvæma hugarens uppaafinningar, þangad til þeir einhvorn hnecker faa at lokunum.

(39) Þad er ecke nytt, at frammvarpa smi-

der

giaurd, sem hann var vanur, og olle þvi, at gestenum var heited kaupenu, skildu samt hausdingiar þad æ, at gardurenn ætte buenn at verda æ nærstu sumarmalum, og virdtest þeim otrulegt at hann mynde þvi orkad fæ, enn gott være hvad affastad yrde kauplaust, og hægra sidar vid at bæta: Nu for smidurenn til og vard honum furdulega ægengt med heste sinum, at þæ þriær nætur voru til sumars, sau Æser hann mynde buenn verda; Ecke hafde Þor vidvered þann tid (48) Accorded var giört, nu var hann heimkominn, og likade haunum storilla, þottust og aller Æser komner i mestu vandræde; þæ spyr Þor at, hvor at hefde fylgt rædum þessum;

der vilia geip hafa fyrer verk sin, þo minna sie enn storer griotvegger, þvi fyrer toman flautahræring, sæ þeir opt og tidum ofur fiær.

(49) Accord er eitt utlendskt ord, sem merker skilord, edur koste þæ sem einn giörer audrum.

um; enn Haufdingiar færdust undann, hvar-ust þaa baund at Loka, þo haufdu þeir aller gollðet Jarqvæde og þokte þad glopska mest, at lofa burtu sol og tungle, og spilla so bæde himne og Jaurdu; enn þad heitord var bunded so sterkum eidum at Æser mattu aungvannvegen ægænga, þa var Loke tekenn og til draaps ætladur nema hann hitte nockurt þad raad, at smidurenn yrde þarfyrer af kaupenu. Loke vard skelkadur, sem vonlegt var, lofade hann þessu fyrer at koma, og med þad var hann laus laatenn; kvollded epter for gardlags-madurenn griot at sækia, þaa tok Loke þad til bragds sem kunnugt er orded (41) at hann giordest ælæg mere, og hliop hneg-giande fram ur skogar nefe nockru, þar smid-

(41) Þesse Adferd Loka syner þad, at einn falskur madur sem ærulaus og odygdugur er, kann at vinna þad til at tapa virdingu sinne, og iafnvel bruka þaa þrælslegustu hy-icke til þess at hann kome fram sinum as-setninge.

smidurenn leidde hest sin fram hiaa, en hann sleit þegar aull baund af ser og rann epter merenne, seck madurenn aldri teked hann og hindradest so verked. At lidnum tima kastade Loke tveggia maka syle med atta footum, þad let Odenn Kongur ala (42) ser til Fararskioota og kallade Sleipner var hann allra hesta fræstur, og footade sig hvivetna, þvi hann hafde þad af modurenne, og brukade Kongur hann i allar þær dularfarer (43), og Politiska Leidaangra er æ heim Aulldum tidkuduz.

Cap. IV.

Af fleirum athaufnum hans.

Adur enn ver segium fra afdrifum Loka

(42) Fyrer Sleipner med so maurgum foot-um, mæ taka selskap eda samband nockra underdana, sem brukast til rettingar og mælagreidslu bæde fiær og nær.

(43) Sosem þæ hann reid i Jotunheima til Hrugnis, til Vafþrudnis &c.

Laufeyarsonar, þar vilium ver i stuttu maale rita hinar merkelegustu athafner hans. Su var ein er hann hiaalpade Piassa Jotni til at stela þeim Odœns eplum(44) er Æser aal-fdu og haufdu af laanglife: enn upptauken veru þau, at Loke gletteſt eitt sinn vid Piassa vegfaranda, þaa Oden Kongur hafde gefed haunum sodstycke(45). Loke

---

(44) J annarlegre meiningu mega þesse Eple þyda almenneleg næringar medaul og atvinnu sem ein þiod lifer og blomgast af.

(45) Kiotstycked maa merkia braud, em bætte eda nockra aabatasama handtering, en þiasse launade illa giofena, sækiande og so epter at naa þeirre helstu lifsbiaurg, sem Æser haufdu; So gíøra þeir, sem med utdragande haundlan edur audrum Aabata saukum, hremma til sin heillar þioodar Næring og lifsupphellde, finnande ei fyrr enn þvi helsta og besta er naad, þaa folkid er epter uttæmtz og eydist. Loke giaürer ser einga Samvitsku af þvi at binda heimuglegt sambänd vid Piassa til slikrar haund-

lunar

Loke þeckte þaa ecke Jötunenn þviat hann var i sinum arnarbelge, og hremmde ofan i ketelinn, tok hann helldur gifurlega til, og flaug upp med uxa-lær og booga. Loke sat þar yfer offionum og slo med þvorunne til Piassa, lodde hun i sidrinu, enda voru þar og fastar hendur Loka vid þvoru skapted og flaug aurnenn afstad med allt saman, en soor so lagt at fætur Loka droguft um hraun og skoga: Loke reyndist mieg og þoler illa qvolena, æper hann hatt og bidur Piassa sem audmiuklegast at sleppa ser, hann qvadst aldrei giora munde nema Loke svære ser þad, at koma so Jdunne utum Asgard, at hun hefde med ser Lif-eple Gudanna; Loke heiter nu þessu med svar-daugum, og leynde þvi bæde Kong og haufdingia; Einnhvorn dag kemur hann at maale vid Jdunne, og læst hafa funded uti

B 3 skogi,

lunar enn til fordiaurfunar sinum eigen landsmaunnum, sviklaude þar hiaa sinn Kong og Lanardrottenn, hans eign og þegnum eydande.

skogl, þann Apalldur er bære so godan frykt, at hann kvedst eingan slikan sed hafa, þann (46) forsikrar þana þaingat til at hun tekur Eple sin, og ætlar at bera þau saman vid nysunden eple Loka ; Nu gainga þau utaf Borgenne; en þar var þar fyrer Þiasse Jotun, og nam Jdunne burt med ser; Æser feingu braatt ellesoott og uppdrættar, var komed i ovænt efne, og grafast þeir fast epter um þvarf Jdunnar, so at þad spurdest seinast til, at Loke hefde leidt þana ut um Asgard, gainga þa Æser at haunum vægdarlaust, og villdu þegar hegna Drottenssvikin, en hann bad a margalund fyrer sig, og lofar allt at endurbæta. Þa feck Loke til laans Valsham Freyu, flaug hann unz hann kom i Þiassa-tun (47) og fann Jdunne, og iafnskiott

(46) Forsickra og forsikra er eitt brukanlegt utlendskt ord, sem merker at yfertala einn, at hann ohulltur skule trua og reida sig uppa þvad hinn sagt edur lofad hefur.

(47) Þesse bær Þiassa nefnest Þrymheimur bæde i Grimnismalum og Eddu.

skiott for hann burt med hana; Jotuninn var ecke heima (48) en er hann kom af sio, saknar hann konunnar, og veiter Loka þegar eftersaur, en naade haunum ecke fyrr enn vid æsgrindur; voru þar þar fyrer Æsér allir og unnu þeir æ Piassa so at Loke slapp vel ur þessare klipu. Skaumмu sidar kom Skade Piassadotter til at heimta Faudurbætur af æsum, var hun hnipen mieg, og hafde þad i skilorde, at Æser skylldu gledia hana; so at hun hlæ. Loke baudst til raunar og hafde framme margskonar narrari; en er eke tiæde, tok hann þad til bragds, at hann batt æ skeggenu geit eina vid skaup sin, togade

B 4 hvert

(48) Allar Eddur segia at Piasse hafe æ sio verid, þann tid Loke kom; mæ þar af ræda at hann hefur skip ætt, og af sæfaurum biargræde haft, og groda; er þad og eptertekta verdt, at siosokn til fiskiar var þursaleg iþott i forneskiu, þad mæ bæde siæ af vælægre grein, og audrum, einkum Hymusqvidu.

hvert annad og ſkræktu hatt, þa let Loke fallaſt i kioltu Skada, og i þvi hlo hun; ſo er mællt ad upp fra þvi være hann onytur til barnsgetnadar(49)og þokte maunnum, þad litell ſkade, þviat allt ofmarger voru þa ordner kenningar-ſyner hans, foſtur baurn og ættleidingar (50). Annad ſinn var þad ſem ver ſyrr umgaatum at Loke for hnyſneferd til Geirraudargarda, og var i fugls like, ſettiſt hann a hallarveggiñ og (51) gægdeſt inn um gluggann.

(49) Þennan poſt hefe eg ecke i audrum ſaugum fundid, og er þo liklegur, og makleġt var ad Loke hefde þetta fyrer ſin Gárungalæte, ſem þvi ſidur ſomde einum yfermanni, at þorparar ſkirraſt nu vid, ſlik ſkripabraugd epter at hafa.

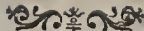
(50) Baurn og hyſke Loka eru aller þeir ſem epter hans tauktum og dæmum breyta, ſo ſem Cræs og ovitugs meiſtara.

(51) Heraf ma ſia þa natturu Loka, at hann var ſo forvitenn, og ſpurull um hage annara manna: eru og talin nockur dæme þar uppa i þeſſum ſauguþætte.

ann. Geirraudur Jotun var fiolkunnugur, hann sa at mannsaugu voru i hausde fuglinum, og let hann taka hann, þvi at Loke vard fastur a fotunum, er hann villde uppfliuga. Geirraudur kvadde hann maals, en fuglenn þagde; þa var hann i kistu læstur og svelltur haalft missere, en epter þad mællte hann og lofade þa Jotninum at koma Þor so til Garda at hann hefde ecke vopn sin med ser (52) þad endte Loke sidar, og gickade Þor, sem fus var til frægdarinnar, at fara vopnalaus: Loke var i þeirre ferd, og foru skipte þeirra Geirraudar sem fra seger i Þors Draapu. Loke var og med Þor þa hann for til Utgarda, og i fleirum ferdum var hann med haunum, þokte Þor

 hann

(52) Geirraudur var einn skædur ovinur Asa villde hann eyda þeim bestu og mestu maunnum, er voru briost og styrkur þeirra saudurlands, horfde Loke ecke i þad, at forraa, da þa og alla sina þiood, en draga til þess taum Geirraudar.

hann ſkemtinn og ſpaugſullur. Loks var vid eingan af æſum ſo hræddur ſem vid hann, ſamt gat hann ecke halldeđ ſer fraa þvi at glettaſt vid Sif konu Þors (53). Hann auſundade þad at hun hafde fegra haar enn Signy kona ſin og hvor aunnur af æſinium, vegna þeſs klippte hann eitt ſinn haaređ af Sif ſofande; enn er Þor ſrette þad, reidđiſt hann ækaflega, og ſagdeſt ſkyllde molva i Loka hvert bein, utan hann bætte þetta ſpell aptur; Þaa beſtillte Loke Sifiarhadd i ælfheime med fleirum godgripum, og utaf þvi komſt hann i maalid vid þaa brædur Brock og Eitra, ſem adur var ædreped; hlaut hann litla ſæmd i þeirra vidſkiptum þo gat hann ſkrafad Brock uppe, þaa hann villde halshauggva hann, med þvi hann ſagde at Brockur ætte hauſuđeđ og ecke haalſenn,

og

(53) Ecke hlifdeſt Loke helldur vid at hæda gudlega hlute, og giøra gys at þeim, hvenær ſem hann þar med gat þionat lund ſinne.

og hellt Loke, vid þad liſinu (54). Enn eru þær tvær athafner Loka Laufeyarſonar ſem mikid illt afhlauſt, og margra godra og gauſugra manna ſorg og daude; Nefnelega ſu fyrſt, er hann ſtal af Freyiu mene briſinga, og þeſade þad upp at hun heſde leget hia Dvergunum, þar ut ur ærluduſt Hiadninga vig, og fleire oluckuleg tilfelle: Annad var þad at Loke drap Otur under Andvara Foſſ hann hroſade ſer af þvi verke ſem audrum ohappaſt-

(54) Klauſa þeſſe gefur ſkyrt dæme uppa vorrar alldar hættalag, bæde i Rettargænge og audrum mælefnum, hvorneg Loke og hans ſkoſveinar kunna med ut flugtum, Lagaſlækium, og faulſkum ſlutningum, at hiælpa ſer, en trubla adra. Eins þad ad rænglæter hirdulauſer menn læta ſlikt under ſkyne af Formalitete edur rettre reglu gillda: Fromer menn og einfallder læta ſig og tidt yfertala og bleckia med þeſs hættar ordabrellum, Krokum og viſelengium.

rikum, er hann giäurde, en af þvi spunnust maurg ættvig og þryggelegar utfarer æ gætra hausdingia; Þar um mai lesa Fafniesmaal, og Volsunga saugu; So hausum ver nockud tint af Frægdarverkum Loka; eru þau hvert audru svipad, og äull lesa þau meistarann. Kom þad haunum fyrst æ frammfære, at hann hellt ser til hausdingiamia, og var af þeim vel medtekinn; þvi þeim þokte gott ad hafa hann i flocke sinum, en ef hann braut nockud, þar mætte hann siaalfur bæta; Hitt huggleiddu þeir ei, at hann var gudlaus, og hirdte ecke par um þad sem gott var, edur almenninge nytsamlegt, nær hann at eins gat komed ar sinne fyrer bord; Feck hann so umsider mikel metord, og er talenn einn medur æsum (55) þo fyrer saker lettsinnes hans

(55) Heraf er audsært at einn yfermadur skal vera stilltur og sidlætur alvaurugefenn og hausdinglegur i frammgaungu, svo at i fase hans sinest bæde goodmenska og rettlæte,

hans og ohaufdingligrat framgaungu hafde hann eingan embættis myndugleik, geck iafnan litit med haunum og alþyda manna hlog helldur at hans drengia laatum, og þokte skemteleg, en at hun ottadest hann edur hefde reitan beig af hans skipunum.

Cap. V.

Um siduslu verk og afdrif Loka.

Illa gefast ill rœad, segir gamallt maalstæke; so for þad og fyrer Loka, eins og aull hans klokende voru af illum rootum runnen, so færdu þau og illan aavoxt, ecke at eins laundum og lydum, og aullum þeim er vid hann skiptu, edur af hans dreggium urdu at drecka, helldur og lika sialfum haunum til endalyktar. Þvennt var þad er Æser haufdu vest af (56). Hyske þad

læte, munu þaa hans undergefner hafa bæde beig af haunum, heidra hann og elska, og aullum hans bodum og banni hlydner vera.

(56) Hvad fyrer hyske Loka og afspreinge þydast mege, er ádur sagt.

er Loke let epter sig, og hitt annad er hann red af daugum Balldur hinn Goda; hafde hann aufundad so miog fegurd hans og Frægd, viturleik og vinfællder, at hann eirde aungvu fyrr enn hann hafde hann i heliu. Nu af þvi Loke visse, at aller þeir Balldur sau og kunnu nafn hans unntu haunum hugastum, þa feck hann til blindan mann (57) at senda banaskeyte Balldri; hafa sidann vonder menn numid þad af Loka at eggia til heimsku menn og fram hleyppa, stundum med losta, stundum ovitande skada at giora godum maunnum. Pad er og undarlegt, at einu varmenne tekst greidar Illvirke sinu fram at koma, en maurgum godum maunnum og vitrum, sem taka at aptra þvi. Saga Balldurs syner oss hid liosasta dæme. Aller æser laugdust a eitt rad til at giaura hann ofeigan, og toku til þess eida af aullum hlutum i nattur-

(57) Sa nefndist Hødur og var hann einn af Æsum, en visse ecke hvad hann giaurde.

urunnar Rike; enn sœlitle Loke glaurdi med dœlitlum (58) hrislu kvisle aull þau rœd at eingu; So for og þœ Æser villdu heimta Balldur ur heliu og fengu allo hluti til at þvi at standa, þœ gat einn hann Loke þessu motstaudu veitt. Nusem Æser urdu, þess viser at Loke var rœdbane Balldurs, ogso hins, at hann einn hefde neitad þvi ad grœta Balldur ur heliu, þœ hugdu þeir brœtt til hefnda; Loke frette þad, og flyr þegar ut ur Æsgarde, hafdest hann vid i fylsnum um hrid, Litlu sidar soktu æser heimbod til Gimis Forniotssonar og var þar gridastadur mikell, Loke kom þœngad og drap frammestaudumann hann œdur er um ritad, sidan svivirdte hann goden aull, og fann sitt hvorium til

(58) Þad vidarkyn het Mistilteinn og hausdu Æser ei skipt ser af þessare hrislu, enn þad sem er litelfiorlegt er ogso adgiætande, nær stort er i huse, þvi opt verdur mikell elldur af litlum neista.

til lasts og lyta (59) synde hann i þvi gudleyse sitt og illkvittne. Epter þetta flyde Loke til Francangurs, og bygde ser ferdyradan skala þar uppa fiallenu; skamt þadan var fors mikill vid fiardarbotninn, og rann ut a nidur til sioar, Oden geck i Hlidskialf, og sa þadan hvar Loke var nidurkomenn, giaurdu þa Æser ferd sina til Francangurs; Loke sat i skaladyrum og hafde kyndtann elld fyrer ser. Hann ætlade ser i forsinn, en hugsade hvornen Æser munde geta veidt sig, hellt hann a þræde, og af sinne gaumlu bragda natturu reid hann moskva i þa liking er hann fyrre hafde sed a nete Ranar; enn er Æser voru miøg so komner at husinu, kast-

(59) Þad er ædur hermt at Loke stirrdist ecke vid at minka gudlega Virding edur at alvarlegum sidgodum hlutum at hædast. Enn nu giaurdist hann þvi berare og diarfare med þessa sina eiturlega Natturu, at hann hafde stuttan tima, og visse þad at hann ætti sidar ei til gods at giaura.

kastade Loke þrædinum a elld, og hliop i forsinn, brast hann þegar i laxlike: Æser gengu i skalann og sa Qvaser net folskvann a glodunum (60) þoktest hann skilia hvad var, þviad þeir haufdu spurt at veitslu Æles, at kona hans ætte Veidarfære, þad er i mætte taka þad allt, sem a vautn edur sæ kemur, farmenn og fiskara. Þa giaurdu Æser net epter folskvanum, og þvi nærst draga þeir a ana, en Loke lagdest mille tveggia steina og drost so neted yfer hann; J audrum drætte var þunglega steinad, so allt kom i hvad laust var a botninum; dugde þa ecke þad fyrra radid at smiuga medal smasteina, og eingi var annar kostur til enn at hlaupa yfer þinulinn: J þridia sinn fylgde Þor sialfur netinu og vod epter anne midre; Loke vogade ecke at leita til Offins edur leg-

(60) Qvaser var allra vitrastur af Æsum, og sidan hlutu þeir menn skalldlega andargipt er fengu nockud af likamans vetzum hans.

leggiaſt ut æ fiaurdinn, af þvi at hann var ſio-hræddur, vill hann enn neyta lettleika ſins, og ſtockva yfer neted, en i þvi greip Þor hann, og voru honum nu allar heillir horfnar; Æfer bundu hann vægdarlauſt og haufdu med ſer uppi helli nockurn, ſyrer ofan fiaurdinn; tveir ſyner hans voru þar, vard annar at ulfi og reif i ſundur brodur ſinn; Æſer toku garnir hans og bundu Loka med, efanar hvaſſa eggiaſteina, ſneru haunum æ bak aptur og hengdu naudrur uppi berged, ſo þar drypur eitur i andlit haunum. I þeſſare kvalaviſt bidur Loke til heimſenda, og tekur hann ſo makleg laun allrar ſinnar flærdar og odæda.

Gloſſeran þeſs er ritad hefur.

Nu haufum ver yferfared med ſkiotu æ-varpe hid liota lif Loka Laufeyarſonar, og kunna þar af vonder og goder margt nytelegt at læra; þar mæ ſpegla ſig i alldarhætt vorra daga, og ſyneſt oſs ſo,

so, þott undarlegt sie (61) at ed mikla aar Platonis se nu um lided og aasatider aptur komnar; Eda hvertmunu nockud okunnug er menn trua þvi, at epter nær 2000 aara tima, seu sliker menn i Christnum sid, sem lifdu þaa i heidnum dome? Siaer þer nu ecke hvar Loke er enn aa ferle, og allthyske hans, jaa otal Loka læresveinar og sporgaungumenn? Eg segir ecke þad se hans vondur ande aptur aany holldgetenn; Nog er þad at hans illskufull omenska, hans flærdarfullur ovitur leikur, og skrumfullt lærdomsleyse bryniad med sionhverfelegum Karlmans fautum, sauskum klokendum og laungetnum Statsmaximum, giaurer mikil byſn og ogner i augum allra blindra, og

(61) Plato spekingur reiknade þetta aar, medan allar fastar stiaurnur edur solernar hlype dyrabelltid umkring, og sidan allt hid gamla aptur uppkæme; telst þetta aar edur alldur maurg 100 vor aar inne at hallda, og nockrer hafa taled þari 26000 solaraar.

og vantruadra veralldar heimskingia; sosem giaura maurillde, sniælios, og hræfar elldur i augum nattblindra manna, þeirra sem eru vid slikar myrkraglædingar aulldunges ovanir. En hugged ydur þar vid, goder menn! at vorar tider eiga og so einn vitran Kong og godgiarnan, einn Balldur, einn Thor, einn Kvæaser og marga dugand is Haufdingia, hverier hafa visdom, dygd og atgiaurve, skiled vid heidinglega forneskiu þeirra manna (62) sem epter daudann voru at gudum giaurder. Ottist þer ecke lævisi Loka þess er at lokum fær ætid illar utfarir, þott hans alldar ande stofne ydur i margan hauska, og hafe bæde gud og goda menn at athlautre, setiande uppa spil faudurlandsens velferd, hafande ley-
neleg-

---

(62) Þad er at segia, marger mikler menn finnast a vorum tidum sem hafa so storar gæfur og mannkoste, sem hiner fyrre aꝛgiætu menn, enn vantru þeirra og heidinglegar villur hafa þeir ecke.

nelegan samgaung og vinaattu vid þaa er skædaster eru alþiodar ovinir, sosem vid Aangurboda, Piassa og Geirraud, edur adrar þær ovætter sem vilia ydur i heliu fyrst uppdregna og aurvasa, þræl-kada og komna at scotum fram; Hvor-ier þeim vilia þryckia under aur og saur sem goder eru aa medal ydar og giarnan siaa ydur hlifar- og vopna lausa, og rænda aullum ydar bestu maunnum; ottist ecke samt sem aadur og adgiæted hvor afdrif hafde Loke, Fader hinnar veiku slægdar, og sionlausra visenda þessarar alldar; hann med þeim og aullum sinum yngre svein-um, og eptir breytendum, munu veidast i þeirre netslækiu sem sialfir þeir ridid hafa; þeir munu sundurrifast innbyrdis, og hvor med annars inniflum bundnir verda, so munu þeir fiautradir og pindir skreidast og vafrast i leidendasullum myrkvastof-um, alla tid til Ragnarockurs þad er til hins sidasta alþingis, þaa munu allar þess-ar fordum mikelsvirdtu veralldar vofur i

lios-

lios leiddar, og skiarskande birtast fyrer hinne biaurtu fylking Muspellssona hvorra oddvite frambruna mun med miklum elldsloga, brennande Jaurdena, og volldruglega sigrande þær illu vosur, sendande þær nidur til myrkheima, i oskrande hver þann, er æ vellur vatne brennanda, og þar skulu þær aan enda vada þunga strauma þeirrar eymdarfullu uppsprettu, þaa Balldur hinn Gode med sinum felaugum mun rikia aa hinne nyu Jaurd, og allir godir menn munu byggia gulleg solarherbergi, niotande þar himneskt yndes og fagnadar um alldur og æve. Nu fyrst heidingiar hafa allt þetta kennt og fullan trunad aalagt, sem vottar bæde Volvuspaa og Vafþrudnismaal, edur aunnur forn fræde þar megu vær Christner menn er hausum miklu ædra og hreinara lios af Helgum Ritningum hughraustir og glader bida gods umskiptes, og alls þess sigurs, frelses og fullsælu sem oss lofad er fyrr og sidar, af þeim, er gefa vill, og gefa kann,

og

og gefa mun, nær vera skal og best gegner; hugleidid þessor ord med O! þer Lokasveinar, og lated ydur eigi lengur villa medan timin er; læred ad þeckia talar diser ydar meistara og illan alldarhatt hversullar heims sælu, veridsidan idrande illrar breytne, gudi truir og tilbidiande, Konunginum hollir og hlydnir, en þacksamir og þarfir ydar ættiaurdu. Lited ei meir a liugfrodar vonir og hversul vindasky verålldlegrar lucku, helldur komed þer traustre trugædes sion a þad fagra forsiar-auga er syllelega vill, at ydur og oss aullum vel gegne.

Vedur-vite

med Lag:

Hafur þarf ecke ad hura um meir,
Houum bættust grallarar tveir ꝛc.

I.

Adrepu gaf mer Atle kall
Annad ad byria lioda spiall
Med hrosverdugum brodre, sem
Hann kallar Islands Tripodem;
Odygdirnar fyrst utskyrt fær,
Illa sidan hvad skarte þær,
a Dferbodurum allra vest;
Þvi under-gefinna se þad pest.

II.

Svo og berlega syner þar,
Þeim somu kunni aan mælingar
Manndygda fiøld at meddeilast
Meir enn folk ser i einum hast;
Til eptirdæmis tekur þar
Tignustu laandsens fedur þriaa;
Er hann soleides utskyrt fær,
Ad einginn þeim koma syniʒ nær.

III.

Nafni þott eingan nefni med,
Næsta klaarlega faaum sed.
Serhvørs þeirra (eg yke ei,)
Ad vivum maalad Contrafrei,
J hofud-postum aller þeir
Eru miøg liker; hellst þo tveir;
Þvi annar sig i øllu ber
Epter þeim fyrsta ad hegda ser.

IV.

Svo likt finnst eckert edle i
Ad einngi mismunur se a þvi;
Þad sannast einum þessum a,
Þared hinn fyrste heita maa
Vallds-manna Rector vorra her
Vaned fær hann þa eptir ser;
J saau setia æru meir
Enn honum likiaz kunne þeir.

V.

Hann er slægur sem Høggormur,
Hann er sem dufa einfalldur,
Rettvis Cato i Rausninni,
Rar Socrates i liferni;

Í stiorn likur Aurelio,
Í gudhrædslu Constantino,
Þu spyr hvar mune makar hans?
Mitt er svar: faast ei innanlands.

VI.

Hinn þridie siælfur seger oss
Se edla fagurt dygda hnoss;
Fridsamur eins og Frode er,
Fra mælastusse heldur ser;
Hann er Skæld likur Homero;
Hann er Orator Cicero;
Hann hefur merkin her til synt
Hans mun þvi uppe losid brynt.

VII.

Sannyrde gamalt synis mer
Sem best heimfæra mege her:
Ad hvers eins giorder hælfverk se
Hyggiz þo Atle i dræpunne
Upptelia mune alla hann
(Ei vil eg lasta hann goda mann)
Ypparsu og bestu sem eru at fæ,
En upptelur þo ei fleire enn Þr.æ.

 VIII.

VIII.

Ofur-reidur vard eg vid hann
Er eg sa hvornig besta mann
Af ogiætne hafde undanfellt
Og gleymskunne i hendur sellt;
Þvi soddan garpur synist mer
Somu lofgiordar verdur er;
So ad hans Frægd og forþient hros
Feinge þvi betur komid i lios.

IX.

Lifandi Nornir lioda dæatt
Lifgid nu upp minn hørpuslæatt;
Vidrettid Tungu van-mæattinn;
Vekid skalldskapar anda minn;
Dryckid mig Qvasers æda unn
Og fersku vatne af Mimis brunn;
So eitt Lofgiørdar sætan dans
Sungid fæa' eg um dygder hans.

X.

Af Nordlendsku borinn blodi var,
J barndomi sinum uppolst þar
Korn ungur snemmà komst hann til
ad kaupmans veseni ad giora skil;

Og

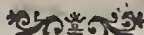
Og Valſkre Tungu um veturnar
Þar voru prøangarinn ſiglður var;
Þar feck hann ſmeck og þecking fyrſt
ar þeirre dyrmætu handels liſt.

XI.

Mior er opt mikils viſir til,
Mals hatt þennan heim færa vil
Med ollum rette uppa hann
Er i fyrſtunne naumaſt vann
Hondlunar nema þotin veſt
Hvoria nu ſkilur allra beſt
Samt henne ecke ſinte um hrid,
Sem hans ei komin være tid.

XII.

Med Dana Kaupmanne feck ſer far,
For ſo burt til Kaupinhafnar;
avann ſer þar med æru lett
Academiſkann borgar rett;
Þeſſa hann her um þriu ar naut;
Þar af vegſemd og æru hlaut,
Ad lagde ſig epter ollu i ſenn,
Eg helld þad giære fæſtir menn.

XIII.

Utfarinn vard hann allra fyrst
J Akur-dyrkun og reiknings-list,
Cammer sokum og kaupmansskap,
So kynne utsiaa vinning og tap
Af alud sig lagde allra mest
Epter hvi sem hann visse best
J framtidinne sitt Fodurland
Fenge vidrett i betra stand.

XIV.

Feck hvi strax volld og vegsemd her,
Vid hvad hans storu mannkoster
Kunnir urdu og komu i lios
Kveyktiz vid had hans mikla hros
Af einni treppu til annarar
Æru og soma hafinn var
Sidst har til josur sette hann
Sinna Inntekta Hosudsmann.

XV.

Þa feingid hafde hvilik vold,
Þrotin var nær hin besta olld
Ockar Fodurlands farsælldar
Faarlegana hvi plaagad var

Fram-

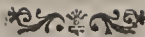
Framande handels oke af
Orsok hvad honum beina gaf
Ad avinna ser einn ærukrans
Med elskunne til sins Fodurlands.

XVI.

Utan þvi reiste, ødling fann;
Eymda tilstandid greina vann,
Og ef þvi vilde leggia lid,
Landid enn kynne rettast vid,
So faarra ara freste at,
Fullkomnum bloma skyllde naa;
Fengu hans raad og rausnin gilld
Raadid þvi epter sinne villd.

XVII.

Hann ætid þaa til hoofa geck,
Hiaa jøfur audience feck;
Fram sitt med dierfung flutte maal,
Fulleruggur sem verkad skal;
Til bevisingar sinne Søk
Sialfur otvilug færde Røk;
Milding dardiz ad mælsku hans
Og mintiz i naad vors Fødurlands.

XVIII.

Let jøfur hann með list og pragt
Laungum riða með ser a jagt,
Hvar fiølda dyra og fugla skaut,
Framaður mest i allri þraut;
J sinu Herberge sofa let
Sænganna var ei millum set;
Hvar þeir nytsamlegt næðu flest
J næðum að tala saman best.

XIX.

Sæd-menn utvaldér voru senn,
Vefarar klæda og handverksmenn;
So margslags honum þotte þar
Þena til landsins upphefðar:
Fliott komu Skipen frið og ny
Fiske- og hvala-veiðir i;
Það allt innfært i þetta land
Þa var under eins sett i stand.

XX.

Færleg vitleysu flonska er
Foðurlandsens að ætla ser
Fallinn viðretta fremdar-hag
Er forðiarfaz ætið serhveru dag;

Utan

Utan gud vilie adstod liaa,
Og þeim lærda menn goda faa,
Enn hafa eckert i høfde sin
Nema heimskleg prosjeckt og Brennevin.

XXI.

Edur meina se æerid nog
Ef sinn raanglætis geta plog
Annars dregid um akur þvert
Þo eptirstande haudrid bert;
Su klausa aa þeim sannaz meir
Sig munu fulla eta þeir,
Samt skulu einga sadning faa:
Soddan Straff rettvist heita maa.

XXII.

Þessvegna hefur i þaanka fest,
Þad munie landsens daudleg pest,
Ef þeir gud bidia alldrei her
Af alvoru, ad koma i raad med ser,
Hellst lærdra manna harmar skort,
aa hinum med raupe grobba fort
Andstygd og vidbiod hefur her.
Hversvegna? þvi hann lærdur er.

XXIII.

Utvelia stundar alla þaa,
Er vit og lærdom finnur hiaa,
Mest þo alitur manndygdet,
Mørg þessa dæme finnum ver:
Sie einn liklegur soma til,
Saa er ei vogar uppaa spil,
Velferd sinne med vondum heim
Veitir hann, enn ei nidrar þeim.

XXIV.

Aa maatt sinn trua og megin vist
Morgum verralldar Syne list;
aa medan gengur allt i vil
Alldrei vilia guds þenkia til:
En þaa motlætis merkia adkast
Mogla þeir strax og orvinglast;
Vesta tilflugt og bot vid þraa
Brennevins-flaskan verdur þaa.

XXV.

Utvortis hræsni og asynd bliug
Jdrunan verkin syner driug
Gudræknis andagt gisurlig
Grautkiosklande aaklagar sig,

Sytandi harma Synda bann,
Sem stygde Gud og nœunganń:
Ad vermu spore umsnuast,
Ollu belvande ragna fast.

XXVI.

Hefur ei traust nie hop œ ser
Heimsins þvi einge sonur er,
œ medan gengur margt i vil
Mest sins skapara þenker til;
œ honum eingi merkia maa,
Motkostten þott hann giore hriœ,
Þo vinslaskan stande vid hans hand;
Vid henne þœ ei hrærir grand.

XXVII.

Kendur þott verda kunne hann
J Componie sig tempra kann
Bœdi til ords og œdis vel,
Eingum birtir sitt hiartans þel;
Hatar gudrœknis hræsne þœ,
Helldur ser blote og ragne fraa;
Fordaz raup, fladur, fœ-nytt hool,
Fladur, kessa og hrœsnis gool.

XXVIII.

Opt lofa fegru, en enda litt,
Erlegu folke er valla titt:
Ef manne jafnan aptur fer
J ollu godu sem tidka ber;
J false og prettum framaz hægt
Fladre, otrygd og lasta gnægt,
Glotunar leider getu þad,
Godu fær rikte burt kastad.

XXIX.

Allre þvi lofar eddum hann
Er hvorke vill nie hallda kann,
Ecke grand henum aptur fer
J ollu godu sem tidka ber,
Hans ser æ rikted hæckande
Af hofdings veru og Rausninne,
Glotunar veginn glegt kann siaa
Gengur þvi aldre henum aa.

XXX.

Ad blessan guds rik se henum hiaa
Hver einn lande vor sanna ma;
Allt hvad med hendlar eda fær,
aavexte þusundfoldum nær.

Raadsmenskan þar i Reykiavik
Rokum med visar dæmin slik,
So eg veit ei at sagdan hætt
Um sider hvad hun mun komaz hætt.

XXXI.

Tærum þvi græt eg tærum æ,
Til eins þegar eg hugad fæ,
Hversu ægætt og øllum þeckt
Undergeck þetta hans Prosjeᴄt
Innrettinganna Herrar her
Hendlun Landsens nu taki ad ser
En setie þad Konge sialft i pant
Sea hann þoa fram i veginn grant.

XXXII.

Innrettinganna æ:standid
Ecke fær lengi halldiz vid,
Vante utlærda verkamenn
Sem vilia bæde og kunna i senn,
Hepnadiz slika henum faa
Hann for og lika vel med þær,
Þar fyrer bloomgaz þær sva vel
En þurfa samt længtum minna enn Bel.

XXXIII.

Utlendan sinum tæna Rett
Ressingar krefur hrisid þiett
Fegru þeim lofa salse af
Faarlegan mørgum enda gaf;
Uppi Himininn hropa af raun
Hinna oborgud verka-laun;
Skil-maala ritin riusa frekt
Reiknaz maa næsta heidinglegt.

XXXIV.

Utlendum veiter ærin stod
Allt eins og drottins hlyddu bod;
Elska hann so af alud þeir,
Ad eingan burtreisa fysir meir.
Lidug þaa alltid lætur saa
Launin tilsettum dege at,
Skilmaala vid þaa helldur hann
Og hugnaz i øllu þvi er kann.

XXXV.

Allt eins er hans i æru nafn
Islendiskum hiaa i Kaupinhafn:
Eg komst i Sumar yfer Bref
Eins þeirra hvert eg lesed hef,

Seig-

Seigiaz þeir hafa ſokt um faſt
Sendt gots þeim mætte tvøfalldaſt
Um hans Lidveitſlu innt er þar
Eptirfylgiande meiningar.

XXXVI.

Fundum ver Noa Noaſon
Noga þar ættum hiœlpar-von;
Vær bædum ockur veita lid,
Og voru mœleſne kippa i lid;
Þvi her felle tiden hagkvæm inn
Hefde einn landid Kongurinn;
Budlunge ſegia beiddum þœ
Bægenda ſtande voru frœ.

XXXVII.

Þo feingid hefdum þetta ſvar
Þar til fullkomin orſok var;
Ovandabrek um yckar neyd
Eru mer ordin hiartans leid,
Þo Compagniet hefde hlydt
Heimſklegu yckar qvabbe tidt;
Eda mun Regla einhver mer
J ohoofe þott lifdu þer.

XXXVIII.

XXXVIII.

Hans Fødur-mund og milde giørn
Med oss høndlar sem osta-børn,
Hann brukar eige soddan svør
Syner oss langtum betre kiør;
Arnadar madur er hann vor
Og hinn beste Procurator
Mildinge Dana mildum hia
So missum eckert hvad þurfum fa.

XXXIX.

Þegar ver einhvørs þurfum vid
Þar er hiálpraedis athvarfid;
Hvad vel sig ockur hialpa bar
Høndlunar visa Skilmalar:
Flestir þo visse voru her
Vesælingar bloafatæker
Þolad gat ei ver þyldum skort
Þad deysde bookanamid vort.

XL.

Sidst i Brefinu segir hann
Sannlega einginn lasta kann
Þo hlidrad hefdi þvi hia ser,
Þad voru ei hans afferer

Þvi

Pvi munde hønum þikia best
Pad allt vær børnen girntumz mest
Par hann alitur, þeckir, ser,
Pad ockur fyrer bestu er.

XLI.

Til nafns allt giøre soddan ser
Sumra einfalldra meining er;
En Fødurlandsins elsku maa
J hans Prosjectum hvørge siaa;
Þau syna ei annad enn hann se
Olærdur Prosject-makare,
Er hreckvise dylur hræsnis-keim
Hamingian fyrergefe þeim.

XLII.

Pvi mun hann vordinn, þ'g eg spur
Þakinn skulldum blaa faatækur?
Vinsælgiare þo eingi er
Utarmaz kunne ei þar, fyrer:
Hvar mun allt aura oogrynned
Er hønum gylfe skeinkia red?
Soddan kostar ad setia i stand
Sitt utkugada Fødurland!

XLIII.

XLIII.

Hanu fer ad ollu hægt og seint,
Hann þræder medalveginn beint;
Allvørugefn'n einlæg hans
Optlega margan rak i stans,
Sig þeim ei likan syner tidt
Sem graata, liuga og raupa fritt,
Hvad þo allmørgum hygg eg se
Hiaalpræðis bot vid skømminne.

XLIV.

Virdtu hans Prosjeçt vel fyrer þer
Vilier þu ecke trua mer:
Skarpleikans finnur Fesiood þar
Foolginn i diupe viskunnar.
O! þer faa-visu Yngis-menn!
Er her ei lærdoms Spegillenn?
O! hvad Fodurlands elskan her!
O! hvad manndygden hroosar ser!

XLV.

Nordlendsker mega minnaz hans
Meir enn adrer her innan lands;
Allvel tilfalled þo ad þeir
Þrycktu hans mynd i arnar-leir,

So

So hans vigtugu velgiørder
Væru jafnan i minne her
Fyrst hann er epter flestra doom
Fallegt zirat og ættar-bloom.

XLVI.

Prestanna rettur Patron er,
Prisad sæum þad ei sem ber;
Elskar þai sem sitt eigid lif,
Er þeirra forsvar, vernd, og hlif.
Hefur þad visad helst i aar
Hvar til nu siaum merkin klaar,
Hann veit þeir litenn hafa seim
Hann vid ælogum fordar þeim.

XLVII.

Her fyrer æ hann verdlaun vis,
Pad verdur fyrr enn-i Paradis.
Hvad nidursæde i Hafnar-frid
Hann fær Blessadur uppskorid.
O! hvad ver mundum aumer siæ
Unægiufuller þar uppæ!
Æ! þess graatande oskum ver
Aller samhuga i lande her.

XLVIII.

Nu eru hans Prosject komen i kring,
Komin er lika umbreyting:
Compagniet er komid fraa,
Kemur velgengnisølldin þaa.
Afskum kaupmanna komid er heim,
Kiarninn er eptir beste ur þeim.
þad val mun fæstum þikia leidt;
þad er meistara styckid eitt.

XLIX.

Siglingar þurfum valla vid;
Vinnur aargiæskan hallærid.
Meir enn aunægder maattum ver
Mumpa vorn fisk og graada smier,
Gaatum kornvøru verid aan;
Var os ei hollt ad taka laan;
Meinte so ei ne mælte hann,
Med oss laangtum skaar høndla kann.

L.

Forsorga lætur landid vel,
Laana þvi braud, grion, ertur, miel.
Hvared Hallærid hriade mest
Hann endur-lifgar allra best

So sæl-lifis-olldin nu hefst ny,
Nordlendsker mega hellst segia af þvi
Austfirder þikia einnig mer
Agiætlega forsorgader.

LI.

Øll hans Prosjectin framgang far,
Fødurlandid þad sanna mar.
Ad her se kominn annar Zahr
Er i Rußlande fordum var;
Umskapade þeß allan hag
Eins giørir þeße nu i dag;
Endur-lifgare Islands
Eilifur skyllde titill hans.

LII.

Uppretta hønum ægiætt var
Til odaudlegrar minningar
Øfluga Styttu innanlands
Æ hvørre stæde VITA hans,
Og þær nyu Innrettingar
Utheggvaz lika skyldu þar,
Ad serhvør tegund þar sæiz ny
Sinum hár-degis bloma i.

LIII.

LIII.

Efſt ſkyldi mynd hans einka frid
Utbuin til ad ganga i Strid
At merkenu ſkylde midiu ſtat
Mercurius og Fortunat
J Skildenum at einne Book
Oll hans Prosjecta ſyrpan-klook;
Binde forgyllt og Bookſtafer
Beſt mundu at ſvortu hrooſa ſer.

LIV.

Eitt vil hans greina æru-ſtrik
Adur enn þeſſu kvæde lyk:
Fallegt af guda Fyrirſioon
Fyrir hans Intercesſion
Ur Biſkups-nid edalbornum her
Budar-loka denſk ordin er;
Originalinn eg hefe ſid
Utkominn voru Skipe med.

LV.

Til ſidſt korona verkid vann,
Vigtugt Smids hogg atlagde hann;
Gaf oſs hroosverdan General
Gøſugmennid hann Herra Pahl.

Ałkunnug eru hans ordin her
Uppriktugheit og vitsmuner,
Hiartkiærir landsins heiti þeir
Hendlunar-fedur bardir tveir.

LVI.

Alldri forrarda einfaldan
Edur i þrældom selia hann,
þvi fatækan selia er fahęyrd sman
J framande Landa hilldar þiaun.
þeir munu ei hafa þetta gert
þad er ei heldur svara verdt
Fatækan aumka miklu meir
Enn med hann soleidis hendle þeir.

LVII.

Eflaust utvaled þar hefur þann
Er þeckte ser vera likastan,
Og gede sinu genge næst
So giptan stige hvad allra hæst
þvi i eindrægne andans meir
Utverkad geta barder þeir
Helldur enn nockur hyrad fær,
Hvad sidar fregna munum vær.

LVIII.

LVIII.

Hans veitte maktar hondin rik
Honum allt vald i Reykiavik;
Honum var lika hentast þar,
Hvar Innrettinga centrum var:
Sona kemst allt um siðer heim,
So að hann gete hrært i þeim.
Se þar hvor annars hægre hond
Hrærande þar til sloknar ond!

